

४ विश्वासबाट निर्दोष ठहरिनु

यस अध्याको निम्ति पढनुहोस्: रोमी ३:१९-२८।

स्मरण गर्नुपर्ने पद: “ मानिसहरूका आफ्ना विश्वासले गर्दा परमेश्वरसँग ठिक मेलमिलापमा उनीहरू लागेका हुन्छन् भन्ने कुरामा हामी प्रतिवद्धता व्यक्त गर्दछौं। दश आज्ञाको व्यवस्थालाई विधिपूर्वक पालन गर्नु भन्दैमा तिनीहरूले मुक्ति पाउँदैन।” (रोमी ३:२८बाट रूपान्तरित)।

रोमीको पुस्तकको मूल सार यस अध्यायमा हेर्नेछौं। यस पुस्तकको मुख्य विषयवस्तु भनेको हाम्रो धर्मकर्मबाट होइन तर विश्वासद्वारा परमेश्वरको अगाडि हामी निर्दोष ठहरिन्छौं। यस अध्यायमा हामीले कानूनी व्यवस्थाबाट शब्दहरू चुन्नेछौं। उदाहरणमा यो छ: कुनै अपराधी न्यायधिसको सामु खडा हुन्छन्। त्यस मानिसले अपराध गरेको हुन्छ त्यसै कारण न्यायधिसले उसको जघन्य अपराधले गर्दा उसलाई मृत्युदण्डको सजाय सुनाउँछन्। तर कोहि अर्को मानिस उसको सट्टामा सजाय भोग्न तयार हुन्छ र मानौं त्यो अपराध आफैले गरेको हो भनेर मृत्युदण्डको सजाय भोग्छ। यसरी अर्को मानिस अपराधीको विकल्प हुन जान्छ। अपराधीको सट्टा अर्कै निर्दोष व्यक्तिको मृत्यु हुन्छ। फेरि त्यसै बखत आफ्नो विकल्पको रूपमा सजाय भोगेको मानिसको सदाशयतालाई ग्रहण गर्दा अपराधी मानिस दोषमूक्त हुन्छ। त्यस मानिसले कहिलैपनि अपराध नगरेको ठहर्छ र अदालतले उसलाई सबै अपराधबाट मूक्त गराउँछ। यो किन भयो भन्दा त्यो मानिस जुन विकल्पको रूपमा खडा भएको थियो, उनले कुनै अपराध गरेको थिएन। उसको पुलिस तथा अदालती रेकर्डमा उसले केहि पनि अपराध नगरेको देखिएकोले उसको आफ्नै सिद्ध तथा अपराधरहित चरित्रले अपराधीको विकल्पमा उभिन योग्य ठहराइएको थियो। उसैले गर्दा अब दोषी तथा मृत्युदण्डको सजाय सुनेको मानिस अदालतमा यसरी खडा हुन्छ मानौं उसले कुनै पाप तथा अपराध गरेको छैन।

यसको मतलब यो होइन कि त्यस मूक्त भएको मानिस निर्दोष छ। सबैलाई थाहा छ ऊ दोषी छ। तर असल समाचार त यो हो कि उसको अपराधलाई क्षमा दिइयो।

परमेश्वरको मुक्तिको योजनामा हामी सबै दोषी ठहरिएकाछौं। हामी अपराधी छौं। तर हाम्रो विकल्प अर्थात् सट्टामा खडा हुनुभएको

रोमीहरूलाई लेखिएको पुस्तकमा येशूले दिने मुक्ति

येशू पूर्ण रूपमा निर्दोष हुनुहुन्छ। परमेश्वरको न्यायलयको सामु हाम्रो सट्टामा उहाँ उभिनुहुन्छ। हाम्रा अधर्मी चरित्रको सट्टामा उहाँको धार्मिक चरित्रलाई स्विकार गरिन्छ। तसर्थ: येशूले गर्दा परमेश्वरको अगाडि हामी निर्दोषी भएर खडाहुने शुभ अवसर पाउँछौं। जब येशूको धार्मिकता तथा सदाचरितालाई हामीले विश्वासद्वारा ग्रहण गर्छौं तब त्यो सदगुण हाम्रै हुन जान्छ। यहि प्रक्रियालाई “विश्वासद्वारा निर्दोष ठहरिनु” भनेर वाख्या गरिन्छ। हामीले येशूलाई ग्रहण गरेको हुनाले हाम्रा विगत आचरण तथा स्वभाव पापमय वा अपराधी भएतापनि परमेश्वरको सामु हामी धर्मात्मा वा सन्त भएर खडा हुन्छौं। हाम्रा कुनै धार्मिक क्रियाकलापले होइन तर येशूको धार्मिकताले मात्र हामीलाई पापबाट उद्धार मिल्न सक्दछ।

हाम्रो निम्ति यो एकदम उत्तम समाचार होइन त? साँच्चै भनौं भने हाम्रो जीवनमा यो भन्दा शुभसमाचार अरु के होला?

१. व्यवस्थाका क्रियाकलाप (रोमी ३:१९,२०)

“अब हामी जान्दछौं, जे-जति व्यवस्थाले भन्छ, व्यवस्थामूनि हुनेहरूलाई नै भन्छ, कि हरेक मुख चूप रहोस्, र सारा संसार परमेश्वरको अगि जवाफदेही होस्। यसैकारण व्यवस्थाको कर्मले कोहि पापी उहाँको दृष्टिमा धर्मी ठहरिनेछैन, किनकि व्यवस्थाद्वारा नै पापको चेतनाहुन्छ अर्थात् हामी पापी हौं भनेर परमेश्वरको दश आज्ञाले सचेत गराउँछन्।” रोमी ३:१९,२० रूपान्तरित), पावलको उपरोक्त मन्तव्यलाई व्यवस्था चाहे त्यो परमेश्वरको दश आज्ञा नै किन नहोस् त्यसको बारेमा के भनिरहेको हामी पाउँछौं? व्यवस्थाले के गर्न सक्छ र के गर्न सक्दैनन्? येशूको मार्गमा हिँड्ने सबैमा यो ज्ञानको बोध किन हुनुपर्दछ?

व्यवस्था भन्ने शब्द पावलले प्रयोग गर्दा त्यस ताकाका यहूदीहरूले बुझेको अनुसार प्रयोग गर्नुभएको थियो। हिब्रू भाषामा यस व्यवस्थालाई टोराह भनिन्छ। टोराह भन्दा मोसाले लेखेका बाइबलका प्रथम पाँच पुस्तकहरूमा उल्लेखित परमेश्वरका विधिविधानहरू वा व्यवस्थाहरू र साथै सम्पूर्ण पुरानो करारलाई त्यसबेलाका यहूदीहरूले सोचेका थिए र आजका यहूदीहरूले पनि सोचदछन्। त्यस व्यवस्थामा परमेश्वरका दश आज्ञा वा नैतिक आचारसंहिताकोसाथै परमेश्वरले दिनुभएको नियमकानून, न्यायप्रणाली र धार्मिक तथा रितिथिति विधिविधानहरू थिए। परमेश्वरका आफ्ना जनहरूलाई शिक्षादिक्षा दिन तिनीहरू दिइएको थियो। त्यस व्यवस्थामा उल्लेख गरेका सबै

सानातिना नियमहरूले पनि विश्वासीको जीवनमा कस्तो स्वच्छ चरित्र हुनुपर्दछ भनेर देखाइएको थियो। यसैकारण यहूदीहरूको सम्पूर्ण धार्मिक संस्कारहरूको श्रोत नै ती व्यवस्था थिए भनेर धेरैले सोचेको पाउँछौं।

व्यवस्था अर्थात् विधिको शासनमा रहनु भनेको कसैको अधिनमा रहनु हो। मानिसहरू कमजोर छन् र परमेश्वरको अगाडि दोषी छन् भनेर व्यवस्थाले देखाउँछ। व्यवस्थाले मानिसका दोषलाई हटाउन सक्दैनन्। तर व्यवस्थाले हामी कस्तो पापी रहेछौं भनेर देखाउँदछ र त्यसबाट मुक्त हुने उपायलाई पापीहरूलाई औँल्याउँछ।

परमेश्वरको व्यवस्थालाई बुझ्न रोमीको पुस्तकलाई हामीले प्रयोग गर्दछौं। फेरि परमेश्वरको व्यवस्था भन्दा धेरैले उहाँको दश आज्ञाहरू अर्थात् नैतिक आचारसंहितालाई मात्र बुझाउँछ भनेर कतिपय मानिसहरूले भन्दछन्। हो, केवल ती आज्ञाहरू पालन गर्दैमा मानिसहरूलाई मूक्ति दिइन्दैन जसरी यहूदीहरूमा अनेकन् विधिविधानहरू छन् ती विधिविधानहरू पालन गर्दैमा उनीहरूले मूक्ति पाउँदैनन्। दश आज्ञाको लक्ष्य यो होइन कसैलाई उद्धार गर्नु। परमेश्वरको चरित्र देखाउन र मानिसहरू कहाँ कमजोर भए जसले गर्दा परमेश्वरलाई प्रतिविम्ब गर्न सकेनन् भनेर देखाउने दश आज्ञाको काम हो।

चाहे ती नैतिक होस्, चाहे धर्मसंस्कार तथा धार्मिक विधिविधानहरू होस्, चाहे नागरिकको निम्ति बनाइएका ऐनकानूनहरू होस् जुनसुकै व्यवस्थालाई अक्षरस पालन गर्नु भन्दै मानिस परमेश्वरको अगाडि धर्मी ठहरिन्दैनन्। व्यवस्था वा विधिको शासनको काम कसैलाई धर्मी बनाउने होइन। तर परमेश्वरले दिनुभएको व्यवस्थाले हाम्रो पाप तथा कमजोरलाई औँल्याउँछन् र जसले गर्दा हामीलाई येशूको आवश्यकतातिर डोर्‍याउँछन्।

जसरी रोगको लक्षणले मानिसहरूका रोगलाई निको पार्न सक्दैनन् त्यसरी नै व्यवस्था त्यो चाहे परमेश्वरको दश आज्ञा नै किन नहोस्, त्यसले मानिसलाई मूक्ति दिन सक्दैन। व्यवस्थाले हामीलाई उपचारको आवश्यकता छ भनेर मात्र देखाउँछ। यहि कामको निम्ति मानिसलाई परमेश्वरको दश आज्ञा र अरू विधिविधानहरू दिनुभएको थियो।

तपाईंले परमेश्वरको आज्ञाहरू अर्थात् व्यवस्थालाई कसरी सफलता पूर्वक पालन गरिरहनुभएको छ? तपाईंको जवाफले

रोमीहरूलाई लेखिएको पुस्तकमा येशूले दिने मुक्ति

परमेश्वरको आज्ञाहरूलाई पालन गरेर मुक्ति पाउन असम्भव छ भनेर कसरी देखाउँछन्?

२. विश्वास अर्थात् आस्था र धार्मिकता (रोमी ३:२१)

“व्यवस्थाबिना नै परमेश्वरबाट आउने धार्मिकता प्रकट भएको छ। व्यवस्था र अगमवक्ताहरूले त्यसैको गवाहि दिएका छन्।” (रोमी ३:२१)।

पुरानो समयमा अपनाएका व्यवस्थाद्वारा प्रदान गरेको पुरानो धार्मिकताभन्दा नयाँ धार्मिकता फरक छन्। पुरानो धार्मिकता भनेको यहूदीहरूले थाहा पाए अनुसार विधिविधानलाई पालन गरेर धर्म कमाउनु थियो। अब नयाँ धार्मिकता अर्थात् नयाँ धर्म भनेको परमेश्वर आफैबाट आएको धार्मिकता अर्थात् धर्म हो। (अंग्रेजीमा यसलाई righteousness भनिन्छ अर्थात् नेपाली शब्दकोषमा यसरी व्याख्या गरेको छ: इमान्दारी, सदाचारिता, सच्चाइ, सदगुणीपन, धर्मपरायणता, पवित्रता। अर्थात् सत्यवादी भएर चल्ने क्षमता)। पवित्र जीवन यापन गरेर सत्य धार्मिकतामा हिँड्ने गुण परमेश्वरले हामीलाई दिनुभएको छ। उहाँले दिनुभएको यस धर्मपरायणतामात्रै उहाँले ग्रहण गर्नुहुन्छ र यसैलाई मात्र उहाँले सत्य भनेर स्विकार गर्नुहुन्छ।

यस संसारमा मानिस भएर जीउनु हुँदा प्रभु येशूले यहि धार्मिक वा सतमार्ग अपनाउनु भएको थियो। उहाँको निर्मल जीवनलाई कसैले पनि दोष लगाउन सकेको थिएन। विश्वासद्वारा येशूलाई जसले ग्रहण गर्दछ, त्यस्तै जीवन हामी सबैलाई दिने कबूल उहाँले गर्नुभएको छ। विश्वासद्वारा अपनाउने धर्मात्माको जीवन मानिस हकदार वा योग्य भएर पाउने जीवन होइन तर यस्तो जीवन बिताउनु उसको आवश्यकता हो।

“यथार्थमा भन्ने हो भने व्यवस्थालाई पालन गरेर मानिस धर्मपरायणता देखाउँछ। व्यवस्थाको माग नै धर्मपरायणता वा उचित जीवन यापन गर्ने हो। तर उसले धर्मकर्म गरेर “म धर्मात्मा भएको छु वा शिद्ध भएको छु” भनेर स्वयं धर्मात्माको पगरी लगाउन सक्दैन। मानिस केवल विश्वास वा आस्थाद्वारा मात्र धर्मात्माको स्थितिमा पुग्न सक्छ। विश्वासले मात्र उनी शिद्ध जीवन वा धर्मपरायण जीवन अपनाउन सक्छ। येशू ख्रीष्टको बलिदानबाट प्राप्त भएको आशिषहरू पापी मानिसले परमेश्वरको सामु विश्वासद्वारा ल्याउन सक्छ। अनि आफ्नो पुत्रले अपनाउनुभएको आज्ञाकारी जीवन पापीसँग परमेश्वरले जोड्नुहुन्छ। हामीहरूको कमी कमजोरी तथा पापी स्वभावलाई येशूको धार्मिकताले साटिन्छ। येशूलाई विश्वास गर्ने तथा उहाँप्रतिको आस्थामा

हिँड्ने मानिसलाई परमेश्वरले आफ्नै छोराछोरी भनेर ग्रहण गर्नुहुन्छ, क्षमा दिनुहुन्छ, र शुद्ध पार्नुहुन्छ। येशूको चरित्रले गर्दा उहाँलाई ग्रहण गर्ने मानिस पापबाट मुक्त हुन्छ र मानौं उसले कहिलै पनि पाप नगरेको सरह उसलाई व्यवहार गरिन्छ। यो प्रक्रियाले गर्दा पापी पनि धर्मात्मामा गनिन पुग्छन्। परमेश्वरको स्नेह र माया उसमाथी रहेकोले उसले त्यसको लाभ उठाउन सक्छ।"-एलेन जी हाईट, *सेलेक्टेड मेसेजेज*, बुक १, पृ. ३६७बाट रूपान्तरित। यस गजबको सत्यलाई तपाईंले कसरी आत्मसात् गर्न सक्नुहुन्छ? (पढ्नुहोस् रोमी ३:२२)।

येशू ख्रीष्टको विश्वास वा आस्था भनेकै उहाँमाथि राख्ने विश्वास वा आस्था हुन्। यो आस्था वा विश्वास भनेको हाम्रो दिमागले अदृष्य तथा गोप्य रूपमा ग्रहण गर्नेभन्दा पनि महान् छन्। येशूको जीवन र उहाँको मृत्युलाई ऐतिहासिक तथ्य भनेर स्वीकार गर्नुमात्र होइन। सच्चा विश्वास वा आस्था भनेको येशू ख्रीष्ट मुक्तिदाता, मेरो सट्टामा मर्नुभएको र मेरो जीवनको स्वामी भनेर स्वीकार गर्नु हो। उहाँमाथि पूर्ण भरोसा राख्नु हो। अनि, उहाँले दिनुभएको आज्ञाहरूलाई शिरोपर गरेर विश्वासीको जीवन बिताउनु हो।

३. अनुग्रह र दोषमुक्ति (रोमी ३:२४)

अहिलेसम्म व्यवस्थाले के गर्न सक्छ र के गर्न सक्दैनन् भनेर हामीले हेर्नौं। अब रोमी ३:२४ हेर्नुहोस् जसमा लेखिएको छ: परमेश्वरका अनुग्रहका बरदानले ख्रीष्ट येशूमा भएको उद्धारबाट तिनीहरू सित्तैमा धर्मी ठहरिएका छन्।" पावलको यो भनाईको तात्पर्य के हो? येशूमा मुक्ति पाउनु भनेको अर्थ के हो?

दोषरहित हुनुभनेको यस पदले कसरी वाख्या गरेको छ? यो ग्रीक अर्थात् युनानी शब्द *disaioo* (डिकेओ)बाट अनुबाद गरेको यो शब्दको अर्थ निर्दोष साबित गर्नु हो। यसको अर्थ धर्मी ठहराउनु, धर्मी भएको भनेर घोषणा गर्नु वा धर्मात्मामा गनिनु हुनसक्छ। यो शब्दको जड पनि *dikaisune* (डिकेओसुन) अर्थात् "धर्मपरायणता" र *dikaooma* (डिकेओमा) जसको अर्थ "धर्मीहुन आवश्यकता पुरागर्नु"बाट आएका हुन्। "दोषरहित" र "धर्मपरायणता"को बिचमा अन्तरसम्बन्ध वा घनिष्ट सम्बन्ध छ भनेर यसले देखाउँछन्। कुनै कुनै अनुबादमा यो स्पष्ट रूपमा देखाएको छैन। हामी त्यसबेला निर्दोष वा पवित्र भएको हुन्छौं जब परमेश्वरले हामीलाई धर्मी भएको घोषणा गर्नुहुन्छ।

निर्दोष साबित भएको मानिस धर्मी बनिन्छ। यस बिना परमेश्वरले कसैलाई पनि स्वीकार गर्नुहुन्न। तर जब कुनै मानिसलाई

रोमीहरूलाई लेखिएको पुस्तकमा येशूले दिने मुक्ति

निर्दोष भएको उच्चारण गरिन्छ तब ऊ परमेश्वरको आँखाको सामु धर्मी भएको देखिन्छ। अनि परमेश्वरले उसलाई ग्रहण पनि गर्नुहुन्छ।

तर परमेश्वरको सामु मानिस निर्दोषी भएर धर्मी ठहरिन केवल उहाँको अनुग्रहलेमात्र सम्भव हुन्छ। अनुग्रह वा ईश्वर-कृपाको अर्थ हामीमाथि देखाएको निगाह वा दयादृष्टि हो। उदाहरणमा: पापी मानिस मुक्तिको निमित्त परमेश्वरमा फर्किन्छ। परमेश्वरतिर ऊ फर्किएकोले उमाथि परमेश्वरको अनुग्रह पर्छन् र अनि त्यहि अनुग्रहले गर्दा उहाँले ऊ धर्मी भएको घोषणा गर्नुहुन्छ। हो, पापीहरू परमेश्वरको अनुग्रहको योग्य छैनन्, तैपनि तिनीहरूको कुनै आफ्ना असल काम वा क्रियाकलापबिना नै निर्दोष ठहरिन्छन्। पापी मानिस चाहे त्यो पुरुष होस् वा स्त्री, निरिह वा असहाय हुन्छन् र परमेश्वरको अनुग्रहमाथि पूरा भरोसा राख्नुपर्दछ। पापीको सद्गामा क्रुसमा मर्नुभएको कारणले येशू ख्रीष्टमा उनी निर्दोष सावित भएर मुक्तिमा सहभागी हुन्छन्। येशू सहजकर्ता वा वारिस भएर पापीहरूको सेवा गर्नुहुन्छ।

खास समयको परिधिभित्र पापी मानिस निर्दोष हुन्छ भनेर रोमीको पुस्तकले बताउँछ। जब पापी त्यस दोषरहित जीवनबाट अलग हुन्छ र अधर्मीको चालमा चल्छ तब उसलाई परमेश्वरले ग्रहण गर्नुभएको हुदैन। तर जब परमेश्वरले उच्चारण गर्नुभएको निर्दोषीको दायरामा उ पर्छ तब उसलाई परमेश्वरले ग्रहण गर्नुहुन्छ र उ धर्मी भएको ठहरिन्छ।

जो मानिस येशूमा रहिरहन्छ उनको निमित्त निर्दोष सावित भएको समय बिगतको समय भनेर जानीन्छ। किनभने यो कार्य त्यसबेला सम्पन्न भएको हुन्छन् जब उनले आफूलाई येशूमा पूरा समर्पण गर्दछ।

तर निर्दोष सावित भएको पापी मानिस बाटो बिराएर फेरि येशूतिर फर्कन्छन् भने के हुन्छन् त? त्यसबखत दोषरहित प्रक्रिया फेरि सुरु हुन्छ। जब हरदिन हामीले आफ्ना जीवन येशूमा समर्पण गरिरहन्छौं, तब निरन्तर रूपमा दोषरहित जीवन हामी पाइरहेका हुन्छौं।

मुक्तिको यो सुसमाचार यस्तो एकदम असल भएतापनि मानिसहरूले त्यसलाई किन अश्विकार गरिरहन्छन्? तपाईंलाई परमेश्वरले धेरै प्रतिज्ञाहरू दिनुभएको छ, तर ती प्रतिज्ञाहरूको उपभोग गर्न तपाईंलाई कसले रोकिराखेको छ?

४. “परमेश्वरको धर्मपरायणता वा पवित्रता” (रोमी ३:२६,२७)

रोमी ३:२५मा पावलले मुक्तिको महान् सुसमाचार अझ गहिरिएर वाख्या गरेको पाउँछौं: “परमेश्वरले खीष्टलाई उहाँको रगतद्वारा प्रायश्चितको बलिदान स्वरूप प्रस्तुत गर्नुभयो, जुन प्रायश्चित विश्वासद्वारा ग्रहण गर्नुपर्दछ। यो काम परमेश्वरले आफ्नो धार्मिकता देखाउनलाई गर्नुभयो, किनभने उहाँको ईश्वरिय धैर्यमा अगाडिका पापहरूलाई उहाँले वास्ता गर्नुभएको थिएन।” (नेपाली बाईबल सोसाइटी, २००९)। यहि पदलाई जीएफए २००८ले यसरी अनुवाद गरिएको छ: “परमेश्वरले खीष्टलाई उहाँको रगतद्वारा क्षतिपूर्तिको बलिदान स्वरूप प्रस्तुत गर्नुभयो, जुन क्षतिपूर्ति विश्वासद्वारा ग्रहण गर्नुपर्छ। यो काम परमेश्वरले आफ्नो धार्मिकता देखाउनलाई गर्नुभयो, किनभने उहाँको ईश्वरिय धैर्यमा अगाडिका पापलाई उहाँले वास्ता गर्नुभएको थिएन।” “प्रायश्चितको बलिदान स्वरूप” वा “क्षतिपूर्ति” भन्ने शब्दलाई एउटा ठूलो अग्रेजीमा शब्दले वाख्या गरेको पाउँछौं। त्यो हो propitiation (प्रोपिशियशन)। ग्रीक अर्थात् युनानी भाषाले यस शब्दलाई hilasterion (हिलास्टोरियन) भनेर प्रयोग गरिएको छ। यो शब्द केवल यस पदमा र हिब्रू ९:५मा मात्र प्रयोग गरिएको छ। हिब्रू ९:५मा यस प्रोपिशियशनको अर्थ पवित्र मन्दिरभित्र राखिएको पवित्र सन्दुक वा अनुग्रहको आसन भनेर जनाउँछ। रोमी ३:२५मा यहि प्रोपिशियशनको अर्थ येशू खीष्टद्वारा हामीलाई प्रदान गरिएको निर्दोष सावित र पापबाट उद्धार गर्ने प्रक्रियालाई जनाउँछ। पुरानो करारमा पवित्र मन्दिरभित्र राखिएको अनुग्रहको आसनबाट पापहरूलाई कसरी हटाएको थियो भनेर प्रोपिशियशन वा क्षतिपूर्ति अर्थात् प्रायश्चितको बलिदान भन्ने शब्दले बताउँछ। यसको अर्थ, येशू मर्नुभएर हाम्रो साटो बलिदान हुनुभयो, उहाँले हामीलाई मोक्ष दिनुभयो, हाम्रो पापहरूलाई क्षमा गर्नुभयो र हाम्रो पापको क्षतिपूर्ति वा ज्याला तिरिदिनुभयो। हामीले जे गरेतापनि हाम्रो पापको मोललाई चुक्ता गर्नसक्दैनौं, तर येशूले तिरिदिनुभयो। संक्षिप्तमा भन्ने हो भने, हाम्रो मुक्तिको निमित्त जे आवश्यकता थियो, परमेश्वरले गर्नुभयो।

रोमी ३:२५मा हाम्रो “पापको वास्ता गर्नुभएन वा हटाउनुभयो” भनेर उल्लेख गरेको पाउँछौं। हाम्रो पापले गर्दा हामी परमेश्वरको सामु आउन योग्य भएका हुँदैनौं। पापलाई नै बोकेर परमेश्वरकहाँ जान सक्दैनौं। यस अवस्थामा उहाँले हामीलाई ग्रहण गर्नुहुन्न। हामीमा भएको पापलाई केहि गरेर पनि हामीले हटाउन सक्दैनौं। परमेश्वरले

रोमीहरूलाई लेखिएको पुस्तकमा येशूले दिने मुक्ति

मुक्तिको योजनामा हाम्रा पापहरूलाई येशूको रगतद्वारा चुक्ता गर्ने प्रावधान बनाउनुभएको थियो। यदि हामीले विश्वासद्वारा येशूलाई ग्रहण गर्नुभएँ भने उहाँको रगतले हाम्रो सबै पापहरू पखाली दिनुहुन्छ।

ग्रीक वा युनानी शब्द *parasis* (पारेसिस) प्रयोग गरेर परमेश्वरले हामीलाई पापबाट छुटकारा दिनुभयो भनिएको छ। यसको अर्थ परमेश्वरले हाम्रो पापलाई वेवास्ता गरेको होइन। हाम्रा पापप्रति उहाँले आफ्ना आँखाहरू चिम्लनुभयो भनेको होइन। हाम्रा सबै पापको ज्याला वा दुष्परिणाम येशूको रगतद्वारा तिरिदिएकोले हाम्रा पापहरूलाई परमेश्वरले निलम्बन गर्न अर्थात् हटाउन सक्नुहुन्छ। जो कोहिले पनि येशूको रगतमा विश्वास वा आस्था राख्दछ उसको पापको मोल चुक्ता गराउन सकिन्छ। चाहे स्त्री होस् वा पुरुष होस्, यस प्रक्रियामा परमेश्वरले कसैको भेदभाव गर्नुहुन्न। येशू तिनिहरूको निम्ति मर्नुभएकोले तिनीहरू पापबाट चोखो हुने सम्भावना भएको हो (१ कोरन्थी १५:३)।

माथिका अभिव्यक्तिलाई पावलले फेरि यसरी पूष्टि गर्दछन्: "परमेश्वर आफैँ धर्मी हुनुहुन्छ र येशूमा विश्वास राख्नेहरूलाई उहाँले धर्मी ठहराउनुहुन्छ भन्ने कुरा प्रमाण गर्नलाई उहाँले वर्तमान समयमा यो गर्नुभयो। तब हाम्रो घमण्ड वा असल छौँ भन्ने अभिमान कहाँ गयो त? त्यसको ठाउँ नै छैन। कुन सिद्धान्त वा व्यवस्थामा यसो गर्ने? के यो कर्मको सिद्धान्त वा व्यवस्थाद्वारा हुने त? कदाचित होइन। यो त केवल विश्वासको सिद्धान्त वा व्यवस्थाबाट मात्र हुन्छ।" (रोमी ३:२६, २७)। पावलले आफ्ना ती अभिव्यक्तिहरू मार्फत् हामीलाई के बुझाउन खोजेका छन्?

परमेश्वरको धार्मिकता वा पवित्रताको असल समाचार पावलले आफ्ना पाठकहरूलाई बाँड्न चाहेका थिए हाम्रो धार्मिक क्रियाकलाप वा धर्मकर्मले परमेश्वरको पवित्रताले हामीलाई छोपिन्न। हाम्रो अथक प्रयास, त्याग वा तपस्याले हामी परमेश्वरको सामु साधु, सन्त वा धर्मात्मा बन्दैनौँ। यदि धर्मात्मा हुन चाहन्छौँ भने केवल येशूले हाम्रो निमित्त के गर्नुभयो सो र उहाँमा विश्वास वा आस्था राखेर मात्र हुन्छौँ।

क्रुसले गरेर पापीहरू धर्मी ठहरेका छन् भनेर परमेश्वरले घोषणा गर्न सक्नुहुन्छ। फेरि त्यसै समयमा, उहाँ न्यायोचित र ठिक हुनुहुन्छ भनेर पापमा नफसेको जगत र स्वर्गका सारा जीवहरूले ठहराइ नै रहन्छन्। स्वर्गले महान् त्याग वा बलिदान गर्नुभयो भनेर सैतानले परमेश्वरलाई दोष लगाउने ठाँउ पाउँदैन। परमेश्वरले दिने चाहनाभन्दा

ज्यादा पापीहरूबाट चाहेको भनेर सैतानले परमेश्वरसँग बादविवाद गरेको थियो। सैतानले परमेश्वरको ममतामयी प्रेमलाई ओझेलमा पार्न भरमग्दुर प्रयत्न गरेको थियो। तर यदि परमेश्वरले आफ्नो एक मात्र पुत्रलाई मानिसको उद्धारको निम्ति सुम्पनु भयो भने सैतानको यो विवाद स्वतः निकम्मा ठहरिन जान्छ।

जब आदम र हवाले पाप गरे तब परमेश्वरले संसारलाई ध्वस्त पार्नुहुन्छ भनेर सैतानले ठानेको थियो। तर उहाँले मानिसहरूलाई मुक्ति दिन येशूलाई पठाउनुभयो। यसले परमेश्वरको बारेमा हामीलाई के सन्देश दिन्छ? परमेश्वरले हामीलाई देखाउनुभएको यस्तो परोपकारिता वा भलाईले हाम्रो जीवनमा कस्तो प्रभाव पार्नुपर्दछ? परमेश्वर कस्तो सदाशयी र मायालु हुनुहुन्छ भन्ने ज्ञान तपाईंलाई प्राप्त भएकोले अबको २४ घण्टामा तपाईं कस्तो भिन्न तरिकाले आफ्नो जीवनलाई परिचालन गर्नुहुन्छ?

५. विश्वास वा आस्था तथा काम वा सुकार्य (रोमी ३:२८)

“यसकारण व्यवस्थाका कर्महरूको पालनबिना विश्वासद्वारा मानिस धर्मी ठहरिन्छ भनी हामी ठान्छौं।” (रोमी ३:२८)। अब हामीले व्यवस्थालाई पालन गर्नुपर्दैन, विधिको शासनमा वस्नुपर्दैन, दश आज्ञाहरू निलम्बित भयो भनेर के पावलले यहाँ भन्न खोजिरहेका छन् त? यसबारे चिन्तन गर्नुहोस्।

याद गर्नुहोस्, यस पदमा पावलले यहूदी धार्मिक विधिविधानहरूको बारेमा बोलीरहेका थिए। जतिसुकै होशियारसाथ यस प्रणालीमा मानिस रहेता पनि कुनै पनि यहूदीलाई व्यवस्थाले मुक्ति दिन सक्दैन। यदि त्यस व्यक्तिले परमेश्वरले चुन्नुभएको येशू मसिह हुन् भनेर ग्रहण गर्न असफल भयो भने त्यो व्यक्ति परमेश्वरको सामु निर्दोष ठहरिन्दैन।

कोहि मानिसले येशूलाई विश्वास गर्नु भन्दैमा त्यसमा अभिमान गर्नुपर्छ भनेर पावलले तर्क प्रस्तुत गरेको पाउँदैनौं। यदि कुनै मानिस आफ्नो धर्मकर्मले धर्मात्माको पगरी लगाउन पाउँछ भने उसले आफ्नो काममा घमण्ड गर्न सक्थ्यो। तर येशूको वलिदानले ऊ निर्दोष ठहर्छ भने त्यसको श्रेय परमेश्वरमै हुन्छ। पापी मानिस निर्दोष सावित गर्ने अधिकार केवल परमेश्वरमा मात्र छ।

“विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिनु वा परमेश्वरबाट पापको क्षमा पाउनु भनेको के हो भनेर एलेन जी हाईटले रोचकपूर्वक यसरी वाख्या गर्नुहुन्छ: “मानिसको महिमा वा गर्वलाई निस्क्रिय पार्ने काम परमेश्वरको

रोमीहरूलाई लेखिएको पुस्तकमा येशूले दिने मुक्ति

हो। मानिस आफूले आफैलाई निर्दोष सावित गर्न सक्षम छैन भनेर देखाउन परमेश्वरले यो काम गर्नुहुन्छ।"-टेस्टिमोनिय टु मिनिस्टरस एण्ड गस्पल वर्कर्स, पृ. ४५६।

मानिसलाई क्षमा दिन र उसको विगतको पापको ज्याला तिरिदिने काम व्यवस्थाको होइन। अक्षरस व्यवस्थालाई पालन गरेर परमेश्वरको अगाडि निर्दोष सावित हुन सक्दैन। परमेश्वरबाट पाउने पापको क्षमा मानिसको अथक प्रयासले आर्जन गर्न सक्दैन। येशूको बलिदानले गरिने पापको शुद्धतालाई केवल विश्वासद्वारा मात्र प्राप्त गर्न सकिन्छ। त्यसकारण परमेश्वरले सावित गर्ने निर्दोषसंग व्यवस्थाको केहि सरोकार छैन। हाम्रो धर्मकर्मले हामी धर्मी नठहरिनुको अर्थ परमेश्वरको सामु निर्दोष अथवा पापबाट मुक्त हुन हामी आफैले केहि गर्न सक्दैनौं भनेर स्विकार गर्नु हो।

तर धेरै इसाईहरूले यस पदलाई गलत ढंगमा बुझेर गलत अर्थमा प्रयोग गरेको हामी पाउँछौं। मुक्ति पाउन केवल विश्वासमात्र गरे पुग्छ अरू केहि गर्नु नै पर्दैन भनेर तिनीहरूले दावी गर्दछन्। परमेश्वरको विधि अर्थात् दश आज्ञाको दायरामा बस्नु आवश्यक छैन किनभने त्यो त कामद्वारा मुक्ति पाउने भै हाल्यो नि भनेर सिकाउँदछन्। अब येशू मरेपछि दश आज्ञाहरूको औचित्य समाप्त भयो रे ! यी मानिसहरूले पावललाई बुझेका छैनन् भनेर हामी दावी गर्दछौं। रोमी र अरू पत्रहरूमा परमेश्वरको आज्ञाहरूलाई शिरोपर गर्नु अत्यन्त आवश्यक छ भनेर पावलले स्पष्ट पारेको पाउँछौं। निश्चय नै प्रभु येशू आफैले पनि त्यसलाई पालन गर्नुभएको थियो। याकूब र यूहन्ना जस्ता येशूका कर्मठ चेलाहरू ले पनि त्यसलाई पालन गरेका थिए (मत्ती १९:१७, रोमी २:१३, याकूब २:१०,११, प्रकाश १४:१२)। आज्ञाहरूलाई पालन गर्नु भन्दैमा त्यसले हामीलाई मुक्ति दिन सक्दैनन् भनेर पावलले औल्याउन खोजेकोमा हामीले अन्यथा सम्झनु हुँदैन। तर जो मानिस निर्दोष अर्थात् पापबाट शुद्ध गराएको सावित हुन्छ, त्यसले परमेश्वरको व्यवस्था अर्थात् दश आज्ञाहरूलाई स्वतः मानको हुन्छ। अझ स्पष्ट रूपमा भन्ने हो भने केवल परमेश्वरले निर्दोष ठहराइएको व्यक्तिले मात्र परमेश्वरको व्यवस्था वा दश नैतिक सुत्रहरूलाई आत्मसात् गर्न सक्षम हुन्छन्। दोषी वा येशूको रगतले नपखालेको पापीले परमेश्वरका ती आज्ञाहरूलाई कहिलै पनि पालन गर्न सक्दैनन्। (उसको निमित्त परमेश्वरका ती आज्ञाहरू केवल बोझमात्र हुन्छन्। अधर्म वा आफ्नो सर्वोच्चताको मात्र ख्याल गर्ने मानिसले परमेश्वरको

परिपाटीमा रहने चाहना गर्दैनन्। तिनीहरूको निम्ति परमेश्वरका दश आज्ञाहरू केवल इतिहासको पानामा मात्र थन्क्याउँछन्-अनुवादकको टिप्पणी)।

हामीलाई मुक्ति नदिने भएकोले परमेश्वरका ती दश आज्ञाहरू पालन गर्नु आवश्यक छैन भन्ने तर्कमा हामी कसरी सजिलैसँग फस्न सक्छौं? हामी विश्वासद्वारा मात्र धर्मी ठहरिने भएकोले जे पाप गरेपनि हुन्छ भन्ने बहानामा पर्नुभएको छ? यस्ता मनस्थिति किन खतरापूर्ण छ? परमेश्वरले दिने मुक्तिको प्रतिज्ञालाई दुरुपयोग गर्ने प्रबल चाहनालाई प्राथमिकता दियो भने हामी आज कहाँ हुन्छौं होला?

उपसंहार:

थप जानकारीको निम्ति पढ्नुहोस्: एलेन जी हाईटद्वारा लिखित *सेलेक्टेड मेसेजज्*, बुक १को पृ. २३६-२३९मा उल्लेखित "द राइचसनेस् अभ क्राइष्ट इन ल," पृ. ३३१-३३५को "कम एण्ड सिक एण्ड फाइन्ड," पृ. ३७३, ३७४को "परफेक्ट ओबिदियन्स थ्रु क्राइष्ट," र *क्राइष्ट अबजेक्ट लेसनस*को पृ. १२८, १२९मा उल्लेखित "थिङ्गस् न्यु एण्ड ओल्ड"।

"तपाईंको चरित्रको सट्टामा येशूको चरित्र खडा भएको हुन्छ। अनि तपाईंले कहिलै पाप नगरेको जस्तै तपाईं परमेश्वरको सामु उभिनु हुन्छ।"-एलेन जी हाईट, *स्टेपस् टु क्राइष्ट*, पृ. ६२बाट रूपान्तरित।

"त्यस पापीहरूलाई अनुग्रह दिएको छ जो त्यसको आर्जन गर्न उसले केहि पनि गरेको हुँदैन। पापरहित स्वर्गदूतहरूले परमेश्वरको अनुग्रह पाउनु भनेको के हो सो बुझ्न सक्दैनन्। तर, परमेश्वरले दिनुहुने अनुग्रहको बरदान हाम्रो पापी स्वभावले मात्र उपभोग गर्न सक्दछन्। हाम्रो पापी स्वभाव नै परमेश्वरको अनुग्रह पाउने जिम्मा पाएको हो।"-एलेन जी हाईट, *सेलेक्टेड मेसेजज्*, बुक १, पृ. ३३१, ३३२बाट रूपान्तरित।

"पापीहरूलाई क्षमादिने प्रतिज्ञा परमेश्वरले त्यसबेला उचित ठान्नुहुन्छ जब उनीहरूले विश्वास अर्थात् आस्थाको वातावरणमा आफूलाई पार्दछन्। तर याद गर्नुहोस्, विश्वास वा आस्थाले सुसज्जित भयो भन्दैमा मानिस मुक्तिको निम्ति योग्य भएको ठहरिन्दैनन्। केवल येशूको बलिदानमात्र पापमोचन हुने कुरामा विश्वास गर्न सकिन्छ। जब पापीहरू परमेश्वरको अगाडि खडा हुन्छन् तब तिनीहरूको कमोजर र अनाज्ञाकारी जीवनको सट्टामा येशूको शिद्ध जीवनले ढाकेको हुन्छ। यो, येशूमा आस्था राख्ने प्रावधानले छुट्टयाएको अवसर हो। येशू

रोमीहरूलाई लेखिएको पुस्तकमा येशूले दिने मुक्ति

आफ्नो व्यक्तिगत मुक्तिदाता हुनुहुन्छ भनेर पापीले विश्वास गर्छन्। अनि परमेश्वरले उसको पापलाई क्षमा दिनुहुन्छ र मुफ्तमै उनी निर्दोष सावित हुन्छन्। येशू खीष्ट हाम्रो पापको निम्ति मर्नुभयो र त्यसको ज्याला तिर्नुभयो भनेर जब पश्चाताप गरेको आत्माले बुझ्दछन् तब उनी निर्दोष सावित हुन्छन्। येशूले त्यसको पापलाई क्षमा दिनुहुन्छ र उहाँको आँखाको अगाडि उ धर्मी ठहरिन्छ।"-एलेन जी हाईट, सेलेक्टेड मेसेज, बुक १, पृ. ३६६, ३६७बाट रूपान्तरित।

“पापको मोल व्यवस्था वा दश आज्ञाले तिर्न सक्दैनन्। बरू आज्ञाले नै मानिस कस्तो पापी भएको छ भनेर देखाउँछ र त्यसको ऋण कत्तिको छ भनेर औँल्याउँछन्। तर सबै जना जो पश्चाताप गर्छन् र उहाँको निगाहामा विश्वास राख्छन्, येशूले क्षमा दिने प्रतिज्ञा गर्नुभएको छ। विश्वास गर्ने पश्चातापी आत्मालाई परमेश्वरको प्रेम पूर्ण रूपमा खन्याइएको हुन्छ। त्यस मानिसमा भएको पापको दाग केवल येशूको शुद्ध बलिको रगतले मात्र धुन सक्दछ। त्यहि येशू जो पिताको समान हुनुहुन्छ। हराएका पापीहरूको निम्ति गरेको येशूको काम, उहाँको जीवन, उहाँले पाउनु भएको कष्ट, उहाँको मृत्यु र बलिदानले परमेश्वरको दश आज्ञा शिद्ध र गरिमामय हुन्छ।-एलेन जी हाईट, सेलेक्टेड मेसेज, बुक १, पृ. ३७१बाट रूपान्तरित।

चिन्तनमननः

१. यस अध्यायमा उल्लेख गरेका पदहरूलाई फेरि दोहर्न्याउनुहोस्। आफ्नै शब्दहरूमा ती पदहरूले के भनेका छन् भनेर एक छन्द लेख्नुहोस्। त्यसलाई विश्वासीहरूको बिचमा बाँट्नुहोस्।
२. हामीलाई मुक्ति दिन कस्तो मूल्य चुकाइयो, त्यसको बारेमा सोच्नुहोस्: आफ्नो अस्तित्वलाई नै जोखिममा पारेर परमेश्वरको पुत्रको मृत्यु। पाप भनेको कस्तो खराब रहेछ भनेर यसले कसरी बताउँछ? मानौं हामीले पाप गर्न रोक्छौं र कहिले पनि फेरि पाप गर्दैनौं रे, यत्तिकैमा पनि हामी परमेश्वरको सामु धर्मी किन बन्दैनौं? यी तथ्यहरूले पापप्रति हाम्रो धारणा कस्तो हुनुपर्दछ र त्यसको धरापमा नपर्न हामीलाई कसरी सतर्क बनाउँछन्?

